

Jörg Kastner

Germanen-saga II

Wolvenbroeders

Karakter Uitgevers B.V.

Flaminia's reis

Flaminia was moe, maar ze kon niet in slaap komen. Door het monotone hoefgetrappel van de acht Romeinse paarden, die haar *carruca dormitoria* – de luxe uitgevoerde huifkar – escorteerden, vielen haar oogleden, die met antimoonpoeder zwart waren gemaakt, steeds weer dicht. Maar hoe ze ook probeerde om het zich in de zachte kussens een beetje gemakkelijk te maken, ze schrok steeds weer wakker door het hevige geschommel van de carruca op de onverharde weg die door de uitgestrekte Germaanse bossen van het legerkamp van Marcellus naar het *Oppidum Ubiorum* voerde.

Omdat ze niet kon slapen, at en dronk ze veel. Vooral dat laatste. De inventieve kok van Marcellus had een mengsel van Germaanse mede en Zuid-Italiaanse wijn bereid, dat ronduit goddelijk smaakte. Flaminia had drie wijnzakken met deze lekkere, maar ook benevelende drank meegenomen; eentje voor zichzelf en twee als geschenken voor Maximus en Varus. Na haar vertrek in de vroege ochtend had ze één zak al bijna helemaal leeggedronken. Misschien zou Maximus niet van zijn geschenk kunnen genieten. Of Varus natuurlijk.

Omdat Flaminia zoveel dronk, moest Saiwa, de rossige Germaanse slavin, steeds weer de bronzen pot aangeven, waarin de Romeinse haar natuurlijke behoefte deed. Ook nu gebeur-

de dat weer, en het geklots in de bronzen pot bood Flaminia in elk geval wat afwisseling bij alle geluiden, ook al werd het hoeftgetrappel er niet door overstemd. Ze was bijna klaar toen Gerlef de huifkar met een ruk tot stilstand bracht. Flaminia gaf de behoorlijk volle pot aan Saiwa, die het deksel erop legde, en vroeg geïrriteerd: ‘Waarom stopt je broer? Ik had bijna gemorst!’

‘Ik weet het niet, meesteres,’ antwoordde Saiwa, en ze zette de pot weer terug in de bronzen houder, zodat die niet kon omvallen.

‘Vraag het hem dan!’

‘Jawel, meesteres.’ Saiwa stak haar met zomersproeten bezaaide gezicht door de huif naar buiten en gaf de vraag van haar meesteres aan haar oudere broer op de bok door.

‘De weg is versperd door een omgevallen boom,’ antwoordde Gerlef. ‘De soldaten zijn al bezig hem uit de weg te ruimen.’

‘In de tussentijd kan ik de pot wel legen,’ stelde Saiwa voor.

Flaminia schikte haar onderrok, tunica en met gouddraad geborduurde stola over haar slanke benen en knikte vermoeid. ‘Ga je gang, maar wel een beetje snel. Ik wil graag vandaag nog thuiskomen. Deze koets is weliswaar geschikt om te slapen, maar deze weg maakt dat onmogelijk. Als je het al een weg kunt noemen.’

Met snelle bewegingen haalde Saiwa de pot uit de houder en klom aan de achterkant van de koets naar buiten.

Haar meesteres veranderde van mening over de onderbreking en vond die nu eigenlijk wel prettig. Eindelijk was het monotone hoeftgekletter en het geschommel van de wagen gestopt. Ze draaide zich om, boog zich voorover en tuurde door de

opengeslagen huid langs Gerlefs brede rug naar buiten, waar de mannen van haar escorte met vereende krachten aan de zware boom trokken. De bosweg was op deze plek heel smal en werd door de enorme beuk helemaal versperd.

‘Misschien moeten jullie de paarden voor de boom spannen, soldaten,’ stelde ze voor.

De soldaat die de leiding over de groep had, een magere vent die Effetus heette, keek haar verrast aan en knikte. ‘Een goed voorstel, edele Flaminia.’

‘Voer het dan uit! Jullie zijn dan wel soldaten, maar in plaats van jullie spieren moeten jullie ook je hersenen eens gebruiken.’

Saiwa hoorde de spottende woorden van haar meesteres terwijl ze naar de bosrand liep om de inhoud van de bronzen pot over een weelderige bos varens uit te gieten. Ze haalde het deksel van de pot en schrok zich wezenloos toen de varenbos vlak voor haar in tweeën spleet en de vaalbruine kop van een wolf eruit oprees. Ze liet de pot vallen, waardoor de inhoud over de grond en op Saiwa’s leren schoenen klaterde. Saiwa opende haar mond om een kreet te slaken, maar er was iets wat haar tegenhield. Misschien was het de angst, misschien ook de verrassing. Want uit de varen kwam geen vierbenig roofdier tevoorschijn, maar een mens. En er volgden er nog meer. Ze kwamen uit de varens omhoog of doken op uit de diepe duisternis die in dit oerbos heerste. Het waren grote, stevig gebouwde mannen – Germanen, stuk voor stuk zwaarbewapend. Allen droegen een wolfshuid, die ze zo om hun bovenlichaam hadden gebonden dat de schedel van de wolf hun hoofd bedekte. Zo zagen ze eruit als de vaandel dragers van de Romeinen.

‘Wat...’ bracht Saiwa met half verstikte stem uit, voordat de man die als eerste uit de varens was opgedoken haar met een slag met de knop van zijn zwaard op het voorhoofd trof en haar zo het zwijgen oplegde. De jonge slavine viel voorover in de zachte varens.

De man die haar had neergeslagen schonk verder geen aandacht aan haar. Hij en zijn metgezellen renden met opgeheven wapens het bos uit en stortten zich op de Romeinse ruiters.

Steunend op haar ellebogen en met haar kin in haar handen keek Flaminia naar de pogingen van de cavaleristen om de hindernis uit de weg te ruimen. Het was niet bepaald een opwindend schouwspel, vergeleken bij de taferelen die je in het Circus Maximus in Rome kon aanschouwen. Het viel zelfs in het niet bij de relatief bescheiden spelen in het oppidum. Maar het was wel de opwindendste gebeurtenis van deze lange dag, die ze vrijwel geheel in haar reiskoets had doorgebracht.

Op het moment dat Effetus zijn mannen het bevel gaf de paarden voor de omgevallen boom te spannen, zag Flaminia zich echter gedwongen haar beoordeling van deze gebeurtenis nog eens kritisch te beschouwen. De speer die door de keel van de soldaat vloog, zodat zijn luide bevel in een nauwelijks hoorbaar rochelen uitmondde, beloofde weliswaar niets goeds, maar bood in elk geval een onverwacht schouwspel. Effetus greep met zijn handen naar de houten schacht, die zijn nek schuin had doorboord. Het leek wel alsof hij daadwerkelijk geloofde dat hij hem eruit kon trekken en zo het leven kon behouden. Hij leek wel een gekruisigde op het moment dat hij op zijn knieën ineenzakte, met zijn handen op de speerschacht. Hij draaide met zijn ogen en viel op zijn zij. Toen Fla-

minia dat zag, wist ze dat de broodmagere soldaat dood was.

Opeens zag ze de vreemde mannen in de dierenhuiden, die van alle kanten leken toe te stromen. Het bos spuwde hen gewoonweg uit, en ze renden allemaal meteen op de soldaten af.

De mannen van Varus' garde herstelden zich snel van de verrassing. Maar de aanvallers – Germanen, zoals Flaminia al snel vaststelde – waren in het voordeel. Vanwege het werk aan de omgevallen boom hadden de Romeinen hun helmen, malienkolders, speren, schilden en koppelriemen met zwaarden afgelegd. Terwijl ze naar de stapel uitrustingsstukken renden, vielen de meesten van hen neer onder een regen van weggeslingerde speren.

Het lukte één soldaat een speer te pakken en daarmee een Germaanse aanvaller te doorboren. Maar de Romein kon niet lang genieten van zijn overwinning: een van de andere in wolfshuiden geklede Germanen spleet het hoofd van de cavalierist met één zwaardhouw doormidden en sloeg in redeloze razernij steeds weer op de getroffen man in.

Er waren nu nog twee Romeinse soldaten over, die zich op de aanvallers wierpen. Ze hadden tegen zo'n overmacht geen enkel uitzicht op de overwinning, omdat het hun niet eens gelukt was hun wapens te grijpen. Met opgeheven handen bleven ze voor de Germanen staan en keken vol ongeloof toe terwijl ze door zwaard- en lanspunten doorboord werden. Als in een roes hakten de Germanen in wilde drift nog op hen in terwijl ze allang dood op de grond lagen.

'Barbaren!' riep Flaminia vol verachting uit, terwijl de mannen in de wolfshuiden zich naar haar en de koets omdraaiden. Opeens schoot het door haar hoofd: wolvenbroeders!

Het waren er negen, als je de gedode Germaan meetelde. Er was dus zeker geen sprake van een overmacht. Maar de aanvallers hadden zo handig gebruikgemaakt van het verrassingseffect, dat de ervaren gardisten zich op geen enkele manier met succes hadden kunnen verdedigen. Flaminia twijfelde er niet aan dat het geen toeval was geweest dat de boomstam de weg versperde. Het was een simpele, maar effectieve val gebleken.

Hoe zou Maximus reageren als ze hem vertelde hoe zijn mannen in een mum van tijd in de pan gehakt waren? Als ze het hem ooit zou vertellen... Op het moment zag het er niet naar uit dat ze haar broer of het oppidum ooit zou terugzien. De wolvenbroeders stonden er niet om bekend dat ze bij hun overvallen het leven van hun slachtoffers spaarden.

De met bloed bevleekte barbaren liepen met opgeheven wapens naar de koets toe. Tussen Flaminia en hen in bevond zich alleen nog Gerlef, die op de koetsiersbank was blijven zitten alsof er niets was gebeurd. En inderdaad, waarom zou hij zich met het gevecht hebben moeten bemoeien? Als Germaan en slaaf van de Romeinen had hij geen enkele reden om voor hen te vechten.

‘Waar is Saiwa?’ vroeg Gerlef in de taal van de Germanen, terwijl de mannen in de wolfshuiden zich om hem heen posteerden.

‘Tot welke stam behoor je?’ vroeg een van de aanvallers bars. Zelfs voor een Germaan maakte de man een zeldzaam grofgebouwde indruk. Zijn stoppelige gezicht onder de wolvenkop was zo breed dat je er wel twee Romeinse gezichten uit had kunnen vormen.

‘Ik ben van de stam der Usipeten,’ antwoordde Gerlef.

‘Waarom dien je bij de Romeinen, Usipeet?’

‘Omdat ik hun slaaf ben.’

‘Nu niet meer. De Romeinen zijn dood!’

‘Waar is Saiwa?’ vroeg Gerlef nogmaals.

‘Wat gaat jou dat aan?’

‘Ze is mijn zus.’

‘Ze ligt daarachter ergens,’ zei de Germaan met het brede gezicht. ‘Ga haar maar halen, als je wilt!’

Gerlef sprong meteen van de bok en rende naar de varens toe.

De man met het brede gezicht, die blijkbaar de leider van de wolvenbroeders was, staarde Flaminia aan en vroeg in slecht, maar verstaanbaar Latijn: ‘Ben jij Flaminia, de zuster van de prefect Maximus?’

‘Als je mij al kent, hoef je dat niet te vragen, Germaan. En wie ben jij?’

‘In elk geval geen Germaan! Die benaming is van jullie afkomstig, van de Romeinen. Ik ben een vrije Sugambrer. En ik strijd ervoor dat alle mensen die jullie Germanen of barbaren noemen, weer vrije mensen worden.’

Gerlef kwam terug. Zijn zus lag kreunend in zijn armen. Op haar voorhoofd was een bloederige wond te zien.

‘Jullie hebben Saiwa bijna vermoord!’ riep Gerlef verwijtend, terwijl hij voor de wolvenbroeders stond.

‘Geen onverdiend lot voor iemand die de Romeinen dient,’ antwoordde de man met het brede gezicht vol verachting. Hij liep naar Gerlef en Saiwa toe en liet zijn hand over het gezicht van het meisje glijden. ‘Maar het zou natuurlijk wel jammer zijn geweest. Met deze Romeinenhoer kunnen we nog wel wat plezier maken.’

‘Laat Saiwa met rust!’ schreeuwde Gerlef, die een stap achter-uit zette en botste met zijn rug tegen de koets.

De man met het brede gezicht zette de bebloede punt van zijn zwaard op Gerlefs hals. ‘Zet haar neer!’

Aarzelend gehoorzaamde Gerlef aan het bevel: hij zette zijn zus op de grond. Wankelend bleef ze staan. Hij had het bevel van de man met het brede gezicht nauwelijks uitgevoerd, of die stootte zijn zwaard dwars door zijn keel. Saiwa slaakte een schrille kreet van ontzetting, en Gerlef viel voor haar voeten neer. Hij probeerde zich nog eenmaal op te richten, maar zakte weer op de grond neer. De levenskracht verdween nog sneller uit hem dan het bloed dat uit de grote halswond stroomde en binnen enkele momenten een flinke plas op de kleigrond vormde.

Saiwa zakte naast haar broer op haar knieën, maar de man met het brede gezicht pakte haar bij haar haarbos beet en trok haar met geweld weer omhoog. ‘Je kunt hem echt niet meer helpen. Bekommer je liever om ons!’

De bruit omhooggetrokken vrouw wilde zich losrukken, maar twee wolvenbroeders pakte haar bij haar armen beet en hielden haar vast. Hun aanvoerder zette zijn zwaard op dezelfde wijze onder Saiwa’s kin als hij eerder ook bij haar broer had gedaan.

‘Jullie zijn echt barbaren!’ snauwde Flaminia, die medelijden met haar slavin had. ‘Jullie doden weerloze mensen, alleen omdat jullie dat leuk vinden!’

‘En jullie onderwerpen vreemde volkeren, alleen omdat jullie dat leuk vinden,’ beet de aanvoerder van de wolvenbroeders de Romeinse vrouw toe. ‘Hou toch je mond, mens, en wees blij dat we je nog nodig hebben.’

‘Nodig hebben? Waarvoor?’

‘We zullen jou uitruilen tegen de Germanen – zoals jullie ze noemen – die jullie als slaven hebben meegenomen, omdat ze jullie belastingen niet konden betalen. Ik hoop dat je dat voor je broer waard bent.’

‘Niet mijn broer beslist daarover, maar de keizerlijke gezant Varus.’

‘Ik heb gehoord dat het woord van je broer voor Varus van groot belang is.’ De man met het brede gezicht grijnsde. ‘En dat van jou ook.’

Hij liet zijn zwaard langs Saiwa’s lichaam glijden en reet haar kleding uiteen. Met zijn blote handen trok hij de grove wollen stof van Saiwa’s lijf, totdat ze alleen nog haar leren schoenen droeg. De naakte vrouw begon te beven – misschien van de kou, maar zeker ook van angst.

De man met het brede gezicht liet zijn ruwe hand strelend over haar mollige lichaam glijden en pakte een van haar zware borsten beet. ‘Jij hebt een flinke bos hout voor de deur. Genoeg voor ons allemaal!’

Saiwa verzette zich nog heviger, maar de twee krijgers hielden haar stevig vast.

‘Laat haar niet ontglippen!’ beval de aanvoerder zijn mannen, terwijl hij zijn broek liet zakken.

‘Wil je haar staand pakken?’ vroeg een van de wolvenbroeders. ‘Als een beest?’

De man met het brede gezicht grijnsde. ‘Ja, als een beest.’ Hij keek Flaminia aan. ‘Voor de Romeinen zijn we niets anders dan beesten. Dan zullen we ons ook zo gedragen.’

Hij hield zijn gezwollen geslacht in zijn hand en wilde bij de

sidderende Saiwa naar binnen dringen. Maar opeens viel hij stuntelig tegen haar aan, gleed langs haar lichaam op de grond en bleef naast Gerlef liggen.

Ongelovig staarden zijn metgezellen hem aan, net als de twee vrouwen. Tussen zijn schouderbladen stak de schacht van een werpspeer naar buiten.

Een van de mannen die Saiwa vasthielden kreunde zachtjes op het moment dat zijn borst door een volgende werpspeer werd doorboord en hij aan de houten wagenbak werd gespietst.

Bij de overige wolvenbroeders sloeg de paniek toe. Ze grepen haastig hun wapens, terwijl ze met hun blikken het bos aan weerszijden van de weg afzochten.

‘Ten aanval, mannen!’ klonk een doordringende, luide stem. ‘Jaag die honden op de vlucht!’

Nog voordat de woorden waren weggestorven, sprong er een grote, zwarte hengst uit het struikgewas tevoorschijn. Een Romeins paard, maar de ruiter was een Germaan. Al bij de allereerste blik viel hij bij Flaminia in de smaak: forsgebouwd, met brede schouders en harde, maar toch gelijkmatige gelaats-trekken, die goed zichtbaar waren aangezien hij gladgeschoren was. En zijn lange blonde haren wapperden als een vaandel in de wind.

De tweede man, die Saiwa had beetgepakt, liet haar los, trok meteen zijn zwaard en sprong op de ruiter af. Dat was zijn laatste actie voordat hij door een scherpe ijzeren speerpunt de dood werd ingejaagd.

De ruiter trok het wapen uit het op de grond zakkende lichaam van de wolvenbroeder en reed op een volgende tegenstander af, die hij eveneens doorboorde. De stervende hield de

schacht van de speer stevig omklemd en de ruiter moest die loslaten om niet te veel tijd te verliezen.

De volgende man doodde hij door hem met zijn langzwaard een kopje kleiner te maken. Toen de afgeslagen schedel van hun metgezel voor hun voeten op de grond viel, sloeg de paniek bij de drie resterende wolvenbroeders toe. Ze draaiden zich om en verdwenen met grote sprongen in het bos.

De ruiter liet zijn paard halt houden en bleef even doodstil op zijn Romeinse zadel zitten. Hij luisterde of de mannen er echt vandoor gingen. Daarna reed hij terug naar de koets, steeg van zijn paard, veegde de kling van zijn zwaard aan de kleding van een omgekomen wolvenbroeder af en stak het zwaard weer in de met bronzen sierknoppen beslagen houten schede aan zijn riem. Vervolgens trok hij de speer uit de dode man en maakte die op dezelfde manier schoon. Ook trok hij zijn twee werpspiesen los, zodat het lichaam van de aan de wagen vastgenagelde wolvenbroeder als een zware zak op de grond viel. De blonde reus reinigde ook de speren van het bloed en stak ze in de houder aan het zadel.

Flaminia klom uit de wagen op de koetsiersbok en zei streng: 'Je zou je eens minder om je wapens en meer om ons vrouwen moeten bekommeren, Germaan! Die barbaren hadden ons bijna vermoord.'

De aangesprokene wierp een korte blik op de slanke, zwartharige Romeinse vrouw en vervolgens op de blonde, van haar kleren beroofde Germaanse, die op de grond gehurkt zat en huilend het hoofd van haar dode broer in haar schoot hield. Daarna zei hij: 'Mijn wapens hebben jullie het leven gered. En als die kerels terugkeren, is het goed als ze meteen weer te gebruiken zijn.'